

La trobada per parlar amb Quim Corominas (Sarrià de Ter, 1951) ha estat governada, no sé si per l'atzar o pel mateix artista, i amic, en dues tandes diferenciades: la primera al bar del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, davant casa seva, sense interferències d'obres d'art, i la segona al seu taller-pis del carrer de la Força, on tot, exactament tot, ofereix el regust i el perfum de la seva producció, dèries, família i col·leccions. Quim Corominas viu en un laberint formal indestruïble on la vida quotidiana s'encavalca amb la producció artística, també, si cal, en distintes matèries: papers de tota mena, joguets inviolables, capses a l'aguait de nous continguts, els *pop-up* en estat de repòs, catàlegs d'art com a autoreferències genèsiques. Corominas és franc i valent, delicat i proveït d'un llenguatge propi, que dia a dia, gairebé sempre per torns (acrílic, escultures, llibres d'artista...), fa sorgir la seva obra, els seus colors, les llums, la seva lluita contra els estats d'ànim impertinents. Pur espectacle.

Corominas, jugant entre papers i el blau Montserrat

Allò que tinc, allò que sé que, si vull, puc veure: les imatges que em sé fer venir.

PEREJAUME

Text > SEBASTIÀ GODAY

La biografia vital d'en Corominas ve marcada per una decisió transcendental: deixar una futura vida de treballador en una entitat bancària i instal·lar-se el 1975 a Londres, on van obrir-se-li tota mena de mirades i on va trobar artistes amics, com Joseph Semah o el català Guillem Ramos-Poquí, que el va introduir en el món de la litografia i, indispensable, del paper. Perquè en Quim Corominas ha estat bàsicament un pintor sobre llenç, però la seva producció litogràfica, serigràfica i cartellística sobre paper ha estat capital. Després de Londres i Amsterdam, va passar una llarga estada al Berlín encara dividit pel mur però amb l'efervescència creativa que s'intuïa i sota la protecció del galerista berlinès Ram-

>> *Composició del 1992. A l'esquerra, Cervarou. (Autoria: MASSIMO CALICCHIA) a la dreta, Santa Pau. (Autoria: PEP CALLÍS) (Font: QUIM COROMINAS)*

>> El circ, 2019. Acrílic sobre tela, 145 x 230 cm. (Autoria: QUIM COROMINAS)

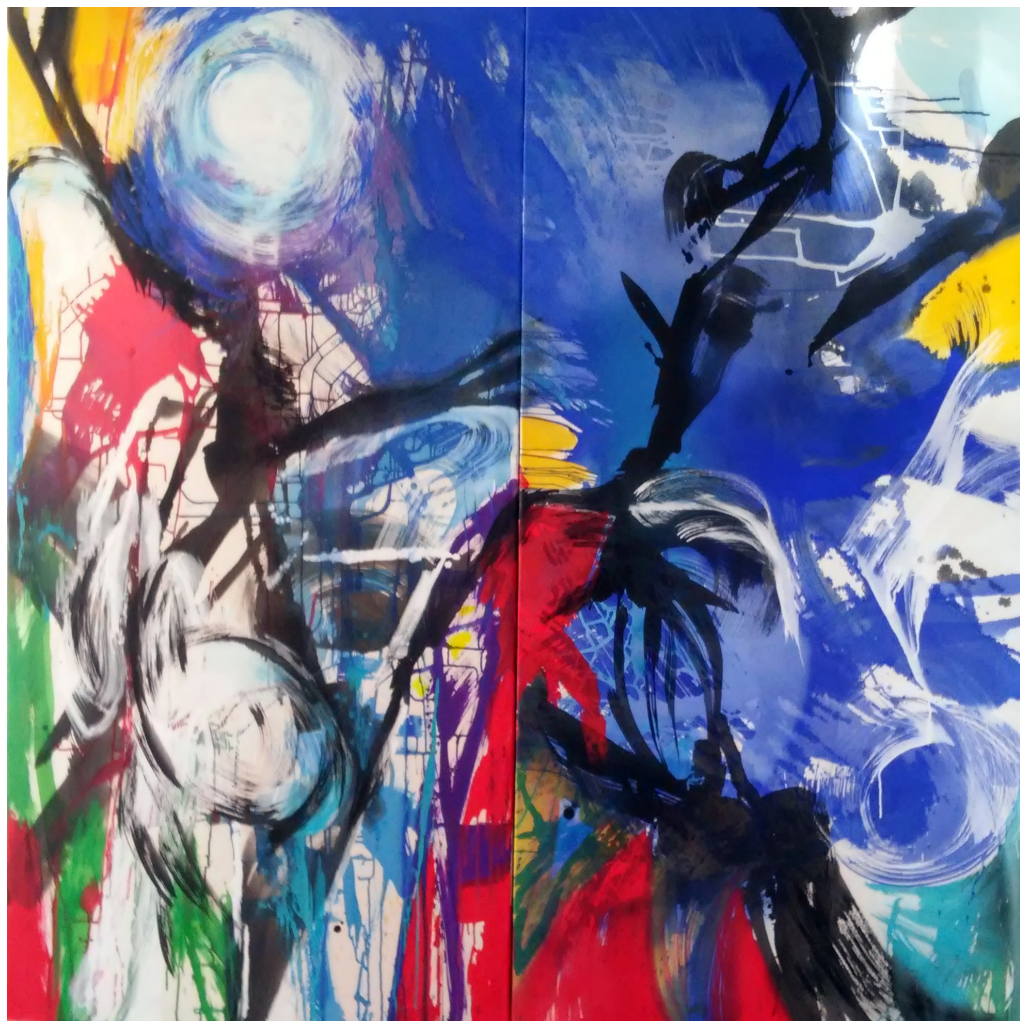
poldt, que el va ajudar quan es llançava decidit a la creació d'un llenguatge personal molt afí a l'expressionisme abstracte, que el va salvaguardar i que encara, avui dia, ressona, insistentment, en la seva producció d'obra sobre tela.

Trio a l'atzar un llibre de l'artista que, de la A a la Z, concreta, en aquest petit espai de menys d'un pam quadrat, els conceptes que tant li plauen, el desplegable, el llibre, el paper i el cartó, la serigrafia, els retalls de paper, l'encolatge, el *pop-up*, els colors més cars en la seva producció: blaus, vermells, blanc; és el llibre *Peep Show, Peep Hole*, CBK de Krabbedans, de l'any 2005, des del qual convida a espigar, a trobar diferents plans, per davant, per darrere..., a jugar-hi, en definitiva. Només és un de les desenes i desenes de llibres confeigits artesanalment, amb màxima pulcritud, que Corominas encobreix al seu taller sense veure, per ara, en conjunt, la llum del sol.

Probablement, en revisar l'obra de Corominas, sigui en una exposició com la del castell de Benedormiens, a Castell d'Aro, a la primavera del 2019,

sigui en la seva pròpia web, caurem en la temptació d'etiquetar-la amb termes semblants als que se'ns ocorren quan apercebem l'expressionisme abstracte

americà de la dècada dels cinquanta: abstracció, gestualitat sovint ampla, plans de color, goteig, atzar, rebuig a formes conegudes i sempre el complot

>> Gran capvespre i lluna, 2019. Acrílic sobre tela, 195 x 195 cm. (Autoria: QUIM COROMINAS)

>> Nit de llunes i estels, 2016. Acrílic sobre tela, 130 × 97 cm. (Autoria: QUIM COROMINAS)

>> Transfiguració, 2018. Acrílic sobre tela, 100 × 81 cm. (Autoria: QUIM COROMINAS)

dels colors per muntar o suggerir imatges que poden o no percebre's o comparar-se amb la realitat, amb la natura. Sí, el seu traç tècnic ja és un estil propi, una sintaxi modular en què es reconeixen molts recursos propis. Potser els més evidents i obstinats són els colors capitanejats pel blau Montserrat de Químics Dalmau, un pigment blau elèctric de tast mediterrani, fred, profund i mal-leable, com el que apareix en peces com *Transfiguració*, en què la gran massa de blau pentinat es baralla amb el blanc, el color de tots els colors, per evocar, guiats pel mànec d'un pinzell, un personatge, boirós; tots els colors s'estratifiquen en capes, en sediments constructors que parteixen del primer cop d'ull, en què tot sembla una invenció abstracta, una casualitat gestual informe que, amb observació pausada, esdevé la gènesi d'una història visual imparable, que s'adherirà a la nostra percepció. Una pintura de Corominas sempre comença amb un cop visual en aparent caos i, més tard, s'assenta en el subconscient de l'espectador. Evidentment, el joc formal i gestual que es propicia des d'un blau elèctric es contraresta amb la calidesa dels vermells, dels grocs; és probable que en l'obra

més recent el negre no tingui la preponderància escriptural o descriptiva que s'ensenyoria de quadres com *Love*, de 1992-1995, en què el traç determinava la composició.

Tot i admetre mestratges, com ara d'Yves Klein i Matisse, entre d'altres, Corominas és un autodidacte que paradoxalment ha anat a parar a l'ensenyament de l'art, no reglat, a La Mercè, a Girona, on el treball professoral al costat dels nens i joves bàsicament ha donat a la ciutat moments de gran brillantor, perquè l'artista creu que els ha estimulat i que aquesta provocació els dona i els donarà possibilitats creatives en tota mena de futurs. Recordem les excel·lents exposicions de fi de curs a La Mercè, treballs bàsicament sobre paper que l'artista ha generat tant en alumnes com en ell mateix, que ha experimentat darrerament en el món del joguet i de petites escultures de paper i cartó.

L'any 1992, en un encontre d'artistes

italians i gironins, primer a Cervaro (província de Frosinone) i després a Santa Pau (Garrotxa), durant cinc dies d'una setmana s'havia d'escollir un lloc per fer una obra, trobar els materials, les eines, etc. A Cervaro, Quim Corominas va optar per una construcció antiga mig esfondrada, que va pintar de blau Montserrat, i hi va plantar una olivera; la mostra tenia el lema «L'ulivo ritrovato». En Corominas va causar un profund impacte perquè la intervenció amb pintura únicament de color blau restablí la dignitat d'aquell reducte potser amb una càrrega domèstica ja amortitzada. No és, però, en la intervenció on Corominas ha estat més addicte, però a Cervaro i a Santa Pau el seu treball va demostrar-nos el poder de la seva creativitat, aquella gestualitat que en el quadre esdevé pinzellada; en la intervenció, amb poc temps per reaccionar, va resultar ser-ne un as.

>> Peep Show, Peep Hole, 2005. Serigrafia i collage, 14 x 17 cm. (Autoria: QUIM COROMINAS)

Li demano si les fàbriques de paper de Sarrià de Ter han estat determinants en aquesta predisposició a retallar-lo, a encolar-lo, a fer-ne matèria primera de la seva obra, i em contesta que ja se li ha dit, però no pot deixar de desgranar els records d'infància de quan jugava amb les bales de paper premat esbardellades, amb la pluja desbordada de tota mena de papers i textures, d'imatges i lletres inesperades, dels sons dels papers, dels gramatges, a prop d'una mítica empresa paperera ja desapareguda: Can Butinyà. Hi ha un altre punt de referència vital en la trajectòria de l'obra de Corominas, l'atac de cor i la subsegüent operació, delicadíssima, al gener de 2014, que l'ha tingut en una mena de *stand by* creatiu, de càmera lenta, que ha conclòs amb les peces de grans dimensions per a l'exposició del castell de Benedormiens.

A casa, al seu taller, em deixa bocabadat amb la seva mítica col·lecció de *pop-ups* (llibres que en obrir-se despleguen una construcció de paper, sovint prodigiosa, en tres dimensions), dels quals va poder fer una inoblidable exposició a la Fontana d'Or de Girona (1999-2000), a tocar de casa seva. I mentre desgranem records conjunts se li encenen els ulls en mencionar la seva dona, la Gabi, i els seus fills, en Biel i la Jana.

No sap si haver tornat de Londres i Berlín per entrecreuar-se en la lluita de l'Assemblea de Catalunya va ser, vist amb perspectiva, una bona decisió. Corominas, ara, pensa que una dècada més de llibertat europea potser l'hauria sacsejat encara més i millor, però, evidentment, no és el moment de les lamentacions; la llista d'exposicions és llarguíssima; les galeries on ha exposat, infinites. Val més consultar-les a la xarxa. Quim Corominas, l'artista, el pedagog, tenyit de *bon vivant*, l'amic

dels amics, el pare, el seguidor del cinema de Zhang Yimou, l'admirador de Ramon Llull o de Tom Waits. M'ensenya els millors i més visibles llaços grocs, els més fotografiats pels turistes del Barri Vell: els dels balcons de casa seva. I, sempre, amb els quadres que se sap fer venir.

Per saber-ne més

<https://quimcorominas.com>

